

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DICKENS, CHARLES

Marile speranțe / după un roman de Charles Dickens. - București :
Unicart, 2017
ISBN 978-606-576-540-5

821.111

Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă sau introdusă într-un sistem de recuperare a datelor sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace, electronice, mecanice, prin fotocopiere, înregistrare sau altele, fără permisiunea prealabilă scrisă a editorului.

Copyright © Unicart Production S.R.L., România

Despre autor

Romanele lui Dickens îmbină brutalitatea cu fantezia, detaliile clare, concrete, cu cele romanțioase, farsele cu melodrama și banalul cu straniul. Toate aceste trăsături cuprind în mod proporțional elemente comice, tandre, dramatice, sentimentale, grotești, melodramatice, oribile, excentrice, misterioase, violente, romantice și etice.

Charles Dickens s-a născut la 7 februarie 1812, fiind fiul lui John și Elizabeth Dickens. John Dickens era funcționar la casieria Marinei. Familia sa făcea parte din nobilimea de mijloc și i-a asigurat educația, însă totul s-a schimbat atunci când au pierdut o sumă mare de bani și au fost trimiși la închisoarea datornicilor. La doisprezece ani, Charles a început să lucreze la fabrică. La cincisprezece ani s-a angajat ca funcționar la un birou de avocatură și studia noaptea. În anii 1830 a devenit colaborator la *Monthly Magazine* și *The Evening Chronicle* și editor la *Bentley's Miscellany*. În anii 1840, Dickens a fondat *Master Humphrey's Cloak* și a devenit editor la *London Daily News*. În 1836 s-a căsătorit cu Catherine Hogart, de care a divorțat în 1868.

În 1867 a avut prima întâlnire cu cititorii, iar în 1870 ultima întâlnire publică la Londra. Pe 8 iunie a suferit un atac de cord la Gad's Hill, după o zi de lucru la *Edwin Drood*, iar a doua zi a murit.

Romanele lui Dickens au fost publicate la început episodic, lunar, inclusiv *Oliver Twist*, *Nicholas Nickleby*, și *Magazinul de antichități (Old Curiosity Shop)*. Printre lucrările de mai târziu se află *David Copperfield*, în care Dickens a descris experiențele sale personale din fabrica în care lucra, *Casa umbrelor (Bleak House)* și *Poveste despre două orașe (A Tale of Two Cities)*, care au loc în anii revoluției franceze. Dar *Marile speranțe (Great Expectations)* este considerat de către mulți cititori cel mai bun roman al lui Charles Dickens. Acesta conturează maturizarea naratorului, orfanul Philip Pirrip (Pip), un băiat cu vise superficiale, care devine un bărbat cu un caracter profund.

După un roman de Charles Dickens

BOOK

Marile speranțe

Cuprins

1. Pip și străinul	7
2. Pip fură mâncare și o pilă	10
3. Pip și bărbatul cu cătușe.....	15
4. Sentimentele lui Pip	19
5. Sergentul și soldații.....	21
6. Pip regretă	26
7. Pip la conac	31
8. Pip se întoarce la sora lui	35
9. Petrecerea aniversară a domnișoarei Havisham	42
10. Planul lui Pip de a pleca de la fierărie.....	52
11. Pip la școala strămătușii.....	62
12. Pip se întâlnește cu Biddy	70
13. Oferta lui Jaggers pentru Pip.....	74
14. Vizita lui Pip acasă la Jaggers.....	78
15. Pip acasă la domnul Pocket.....	86
16. Pip și domnul Wemmick	90
17. Pip îi întâlnește pe deținuți.....	95
18. Dragostea lui Pip pentru Estella	101
19. Pip îl invită pe domnul Wopsle la cină.....	106
20. Domnul Wemmick și Pip în Little Britain....	112
21. Pip își aduce aminte de viața la fierărie.....	116
22. Moartea doamnei Joe.....	122

23. Pip se întâlnește din nou cu Estella	126
24. Pip se întâlnește din nou cu evadatul	133
25. Neliniștea lui Pip.....	141
26. Pip o întâlnește pe Clara	146
27. Invitație pentru Pip la Conac.....	151
28. Miss Havisham ia foc	156
29. Pip îi caută pe părinții Estellei.....	160
30. Orlick îl atacă pe Pip.....	166
31. Magwitch este capturat.....	170
32. Pip îl vizitează pe Magwitch la închisoare... ..	175
33. Pip decide să se întoarcă	185
34. Pip înapoi acasă	187

Capitolul 1

Pip și străinul

Numele meu este Pip. Nu mi-am cunoscut niciodată mama sau tatăl. Trăiam cu sora mea, doamna Gargery – soția lui Joe Gargery, fierarul.

Locuiam într-un ținut mlăștinos, în avalul râului, mai bine zis într-o buclă a râului, la vreo treizeci de kilometri depărtare de mare. Îmi aminteam mereu de un loc mohorât și friguros și de un copilaș care plânga. Într-o după-amiază friguroasă, am descoperit că locul acela mohorât era cimitirul. Și că acolo erau îngropați mama, tata și cinci frați mai mici, iar ghemotocul care începuse să tremure și să plângă eram eu.

– Gura! a strigat o voce furioasă. Taci, că-ți iau gâtul!

Deodată am văzut un bărbat în zdrențe, fără pălărie și cu pantofii rupți. Avea un inel de fier greu la picior și o cârpă legată la cap. Era ud leoarcă și plin de noroi, cu picioarele zdrelite de pietre și julite de cremene, înțepat de urzici și cu pielea sfâșiată de măcăciuni; schiopăta și tremura, se uita urât și mârâia; îi clănțăneau dinții în gură când m-a apucat de barbă.

După ce s-a uitat la mine o clipă, bărbatul m-a întors cu susul în jos și mi-a golit buzunarele. Nu aveam nimic în ele, în afară de o bucată de pâine. M-am trezit la loc, așezat pe o piatră înaltă de mormânt, tremurând, în timp ce el mânca pâinea cu lăcomie. M-a întrebat de unde sunt și cu cine sunt acolo. Am arătat spre sat și i-am explicat că locuiesc cu sora mea, doamna Joe Gargery, și cu Joe Gargery, fierarul. După ce m-a mai întors o dată cu susul în jos, omul încătușat mi-a cerut impunător să mă duc a doua zi dimineață la fortul vechi și să-i aduc o pilă și niște mâncare. M-a avertizat că nu e singur, că are un acolit, un tânăr fioros, care se ascunde printre pietrele de mormânt și care ne ascultă; și că tânărul ăla are un fel secret de-a fi, care face să pună mâna pe câte un băiat și să-i ia inima și ficatul; că abia așteaptă să mă facă bucăți, dacă nu-i fac rost de haleală și de pilă. În depărtare se vedea o spânzurătoare cu lanțuri grele atârinate de ea, de care, demult, fusese spânzurat un pirat. Omul a plecat șchiopătând într-acolo, ca un corsar care înviase din morți și, după ce se dăduse jos, se întorcea să se spânzure singur din nou. Gândul m-a cutremurat. Iar când am văzut vitele ridicându-și capetele după el, m-am întrebat dacă aveau și ele același gând. M-am uitat de jur-împrejur să-l văd pe tânărul înspăimântător, dar nu am văzut nici urmă de el. Cu toate astea, eram din nou foarte speriat și am fugit acasă fără să mă opresc.

Capitolul 2

Pip fură mâncare și o pilă

Sora mea, doamna Joe Gargery, era cu mai mult de douăzeci de ani mai mare decât mine; nu era frumoasă, avea fața incredibil de roșie și purta mereu un șorț. Lumea zicea despre ea că mă crescuse ca-n palme. Fiindcă pe-atunci trebuia să aflu singur ce însemna expresia asta, și știind că avea mâna grea și dură, căci avea obiceiul să îl pocnească și pe bărbatul ei, și pe mine, ajunseseam la concluzia că eu și cu Joe Gargery eram amândoi crescuți ca-n palmă.

Soțul ei, Joe, pe de altă parte, era arătos, cu bucle blonde ca inul, de fiecare parte a feței sale luminoase. Era un om blând și bun, dar mai sărac cu duhul.

Fierăria lui Joe era lipită de casa noastră, care era de lemn, ca multe alte locuințe din zonă pe vremea aceea. Când am fugit acasă din cimitir, fierăria era închisă și Joe stătea singur în bucătărie. Eu și Joe eram tovarăși de suferință și, în consecință, ne împărtășeam secretele. În clipa în care am tras zăvorul ușii și l-am văzut stând în colțul în care se afla căminul, Joe mi-a spus un secret. Mi-a spus că doamna Joe mă caută pe-afară, că

e furioasă și a luat „scărmănătoarea” cu ea, un băț cu care mă lovea, atunci când mâna nu i se mai părea prea dură pentru pedeapsa pe care-o meritam.

Din fericire, el m-a apărat de ea și, după ce ea a țipat și m-a ocărât o vreme, a pus „scărmănătoarea” deoparte și a pregătit cina – pâine unsă cu unt.

De data asta, deși mi-era foame, nu am îndrăznit să-mi mănânc felia. Simțeam că îmi trebuia o rezervă pentru cunoștința mea înfiorătoare și aliatul său tânăr și mult mai înspăimântător. Știam că doamna Joe era foarte zgârcită cu mâncarea și puteam să caut degeaba provizii în dulap. Așa că m-am hotărât să ascund felia de pâine cu unt pe cracul pantalonilor.

Hotărârea necesară pentru îndeplinirea acestui plan mi se părea cruntă. Era ca și cum trebuia să decid să mă arunc de pe acoperișul unei case înalte sau să sar într-o apă foarte adâncă. Și lucrurile erau și mai complicate din cauza lui Joe, care nu avea habar de nimic. Din cauza micii înțelegeri dintre noi, despre care am vorbit mai devreme, și care ne unea ca tovarăși de suferință, aveam obiceiul ca, seara, să ne comparăm mușcăturile, ținând feliile unul spre celălalt, admirându-le din când în când – lucru care ne provoca la alte încercări. În seara aceea, Joe m-a invitat de câteva ori să ne

întrecem, ca de obicei, comparând mușcăturile din feliile de pâine, arătându-mi felia lui, care se micșora cu repeziciune, dar de fiecare dată mă vedea cu ceașca galbenă de ceai pe un genunchi și cu felia de pâine neatinsă pe celălalt. În cele din urmă, m-am gândit cu disperare că trebuia să termin ceea ce am de făcut și că trebuia s-o fac fără să bată la ochi, având în vedere împrejurările. Am profitat de un moment, în care Joe tocmai își luase privirea de la mine și am strecurat felia pe cracul pantalonilor.

Joe, care credea că am înghițit felia dintr-o dată, a scuturat din cap uimit și mi-a spus că dacă mai înghit fără să mestec, o să mi se facă rău.

Doamna Joe, care nu suporta să nu înțeleagă despre ce era vorba, s-a enervat și mai tare că eu aveam o discuție cu Joe și pe ea o ignoram.

După o doză de licoare pe post de medicament oribil, preventiv, mi s-a ordonat să pregătesc treburile pentru a doua zi, care era Crăciunul. Chiar înainte să mă duc la culcare, am auzit niște rafale de avertizare în oraș. Joe mi-a explicat că evadase un pușcăriaș, cu o noapte înainte, de pe unul dintre vapoarele-închisoare.

Vestea mi-a stârnit curiozitatea și era să capăt iar bătaie de la doamna Joe, din cauza că puneam întrebări. M-a trimis la culcare, unde am petrecut o noapte agitată, simțindu-mă vinovat și speriat.

Vinovat, pentru că trebuia să fur de la Joe și de la doamna Joe ca să-i duc mâncare omului cu cătușe, și speriat, pentru că, dacă nu făceam asta, urma să fiu bătut de aliatul prizonierului.

Groaza a câștigat, totuși, și a doua zi, devreme, am furat niște mâncare din cămară. Cămara avea o ușă care comunica cu fierăria. Am descuiat ușa, am scos zăvorul și am luat o pilă dintre uneltele lui Joe. Apoi am încuiat la loc, am deschis ușa pe care intrasem când am fugit spre casă cu o noapte înainte, am închis-o și am luat-o la fugă spre mlaștina învăluită în ceață.

Pip și bărbatul cu cătușe

Cum alergam prin mlaștină, cu pila și mâncarea furate, mânat de vinovăție, aveam senzația că peisajul și vacile alergau spre mine, urmărind hoțul meschin ce devenisem. Tra-versasem un șanț, care se afla aproape de fortul vechi și tocmai mă cățarasem pe o movilă, când am văzut bărbatul șezând în fața mea. Stătea cu spatele la mine, cu brațele încrucișate și dădea din cap, în timp ce dormea profund.

Am crezut că se va bucura dacă vin la el cu micul dejun, dar, când i-am atins umărul, mi-am dat seama brusc că nu este același om, ci un cu totul altul!

Acest al doilea bărbat cu cătușe avea același aspect sălbatic și sinistru, ca și cel de cu o zi în urmă, și imediat am presupus că este chiar tânărul despre care fusesem avertizat. După ce a încercat să mă lovească, tânărul a dispărut în ceață, iar eu am fugit spre fort, unde l-am găsit pe primul bărbat cu cătușe, gata să cadă din picioare, mort de frig și foame.

Omul a devorat mâncarea ca un câine, iar starea lui de foame m-a făcut să uit pe moment de frică și mi s-a făcut milă de el.